

# Заєць і ведмідь

Валентин Литвиненко

Ішли лісом Ведмідь і Заєць. Ведмідь іде, люльку смокче, за плечима мішок з морквою несе, а Заєць іде збоку, моркву гризе — Ведмідь дав. Догриз. Ідуть собі. Тоді Заєць питає:

— А що б ти зробив, Михайле, якби на тебе слон напав?

— Ну, що ж,— каже,— очевидно, довелося б кидати мішка та тікати, скільки сили є. Помовчали. Йдуть далі.

— А що б ти зробив, Михайле,—знову Заєць йому,— коли б на тебе лев напав?

Подумав Ведмідь, посмоктав люльку:

— Ну, що ж,— каже,— не інакше, довелося б кидати мішка й тікати чимшвидше. Помовчали. Йдуть далі.

А Заєць знов:

— А що б ти зробив, Михайле, коли б на тебе тигр напав?

Подумав Ведмідь, посмоктав люльку.

— Ну, що ж,— каже,— довелося б кидати мішка та тікати.

Помовчали. Йдуть далі.

— Ну, а що б ти зробив, Михайле,— знову Заєць,— коли б на тебе заєць напав?

Подумав Ведмідь, посмоктав люльку.

— Ну що ж,— каже,— очевидно, довелося б кидати мішка та ті... Чекай, чекай, ти про що це? Ах ти ж капловухий! Ррррозірву! — ревнув Ведмідь (аж люлька з рота вискочила) та хвять Зайця за вухо. Той круть-верть, заверещав, як рвонеться, трохи вуха не одірвав. Таки вирвався. Одбіг трохи.

— Ну гаразд, Бурмило клишоногий, я тобі це пригадаю. Значить, уже й пошуткувати не можна?! Тепер знатиму, який ти.— І побіг, потираючи вухо.

**Джерело:** Барвінок, 1985.